

VIITORUL ROL

ANGELA IOAN

Angela Ioan a absolvit Institutul de teatru „I. L. Caragiale” în 1980, în prima promoție a profesoarei Olga Tudorache. Studentă fiind, a jucat în spectacolele Teatrului Mic **Nu sint Turnul Eiffel**, de Ecaterina Oproiu, și **Efectul razelor gamma asupra anemonelor**, de Paul Zindel, și a fost protagonista filmului **Dragostea mea călătoare**. Debutul, ca actriță profesionistă, și l-a făcut la Teatrul Național din Timișoara, în **Nol, subsemnații**, de Aleksandr Ghelman (Alla Ivanovna), iar în **Velázquez**, de Antonio Buero Vallejo, a apărut în rolul Mariei Tereza de Austria.

Aflată la început de drum, tinăra actriță aduce pe scenă, deocamdată, o prezență plăcută, prostește, datele unui temperament de ingenuă, un accent de tonică francheșe. Desigur, în timp, și în funcție atât de efortul ei cât și de climatul de creație în care va evolua, chipul ei scenic va dobîndi personalitate. Viitorul rol, pe care îl lucrează cu deo-

sebit interes și entuziasm, este Cristina Heilmeyer (Tina) din piesa **Juriștii**, de Rolf Hochhuth, în regia lui Ioan Ieremia. Scenografia: Emilia Jivanov.

„Piesa **Juriștii** este expresia binecunoscutelor preocupări a dramaturgului Rolf Hochhuth pentru dezbaterile politice pe bază documentară; de data aceasta, subiectul este de ardentă actualitate (acțiunea se petrece în perioada asasinării lui Aldo Moro). Conflictul se situează, în principal, în planul ideilor, și nu al faptelor (care sînt doar enunțate în scurte rememorări). Personajele sînt în majoritate juriști de profesie, iar în cazul eroinei mele, chiar prin vocație. Extrem de interesantă, piesa atacă o serie de probleme universale valabile, dar rezonanța ei specifică se leagă de o temă obsedantă a literaturii germane postbelice: nazismul, și conștiința culpabilității pe care a generat-o.

Cine este Tina? O nonconformistă, un spirit activ, o luptătoare pasionată pentru dreptate. Mai presus de orice, nu suportă indiferența, „adaptarea”, cameleonismul. Tina își înțelege la modul absolut menirea ei de jurist; ea are probitatea morală de a se judeca și pe sine cu aceeași intransigență, și se simte îndreptățită de a-i judeca pe ceilalți doar atîta timp cît se știe fără pată; cînd va descoperi o «vină» în propria biografie (tatăl ei a fost nazist), va lua hotărîrea de a renunța la meserie, mai mult chiar, la o maternitate dorită și așteptată — hotărîre care, pentru un asemenea om, echivalează cu sinuciderea. Cum va supraviețui totuși Tina? Pe drumul abrupt pe care și l-a ales, își găsește echilibrul în Dieter, bărbatul pe care îl iubește. Dieter este cel care-i dă puterea să trăiască și să-și asume răspunderile de om al legii și de mamă, fără teama că urmașii ar putea s-o supună, într-o zi, asprei lor judecăți.

Deocamdată, știu cum apare personajul în text; încă nu știu cum va fi atunci cînd voi izbui să-i detectez cele mai tainice mișcări ale sufletului și va sosi momentul alegerii celor mai potrivite mijloace de expresie teatrală”.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

La Teatrul de Stat din Oradea — secția română, se repetă Schimbarea la față de G. M. Zamfirescu, în regia lui Dan Alecsandrescu și scenografia lui Epaminonda Tiotiu. La secția maghiară a teatrului se repetă *Invitație*

la castel de Jean Anouilh, în regia aceluiași Dan Alecsandrescu și scenografia lui Biró Géza. ● Într-o emisiune radiofonică, poetul Adrian Păunescu a făcut cunoscut că scrie mai multe piese de teatru. Le așteptăm cu cel mai

mare interes. ● Aflăm că Fănuș Neagu a scris o nouă dramă. Unde va vedea lumina rampet? ● În librării se află volumul Andrianei Fianu. Dincolo și dincoace de rampă, culgere de interviuri, cronici și portrete ale unor

VIITORUL ROL

RĂZVAN VASILESCU

Un foarte tânăr actor este Răzvan Vasilescu. Încă din Institut, a fost solicitat de Teatrul „Nottara”, pentru rolul Ruprecht din **Ulciul sfărmat**, de Kleist, apoi pentru Busighin din **Întoarcerea fiului risipitor**, de Aleksandr Vampilov. La absolvire a fost repartizat la Teatrul Giulești, unde regizorul Alexa Visarion l-a distribuit în Spiridon (**O noapte furtunoasă**, de I. L. Caragiale) și în Nebunul (**Woyzeck**, de Georg Büchner). Invitat să vorbească despre viitorul rol, Mozart, din piesa **Amadeus**, de Peter Schaffer, spune: „Abordarea unei asemenea partituri comportă nebănuite dificultăți, pentru un actor la început de drum. Fiereste, am absolvit un Institut de specialitate, dar nu e mai puțin adevărat că nu se poate «învața» teatrul în patru ani. Ceea ce îți poate da Institutul este o atitudine față de profesie, un anumit mod de a o aborda...”

tudine față de profesie, un anumit mod de a o aborda...

Așadar, iată-mă față-n față cu Wolfgang Amadeus Mozart, într-o tulburătoare poveste, în care omul și opera sa sînt dezbrăcate de convenționalul biografiilor romanțate și înfățișate într-o dramatică relație conflictuală, pe de o parte cu societatea epocii respective, din capitala muzicii. Viena, pe de altă, cu cel care intruchipează forța malefică a mediocrității în artă, Salieri, muzician abil, cu funcție oficială la curtea împăratului, dar în asemenea măsură torturat de invidie împotriva neașteptatului său «rival», încît, deși îl recunoaște, în forul său intim, geniul, nu se poate opri să-l distrugă.

Presupun că mai toată lumea are o imagine proprie despre Mozart nu mă refer la figurina de porțelan care se află alături de orlurile busturi ale lui Beethoven sau Chopin pe pianele sau pianinele doamnelor și domnișoarelor care au învățat sau vor să învețe muzică, ci la imaginea senină, dedusă din caracterul seducător și plin de vitalitate al muzicii sale. Or, eroul piesei lui Peter Schaffer e un personaj contradictoriu, în care coexistă compozitorul de geniu (a cărui putere de creație, spontană și năvalnică, îl fascinează pînă și pe cel mai înrăit dușman al său) și tînărul bărbat, așa cum apare el, privit cu ochii reci ai aceluiași Salieri infatuit și complexat, senzual și naiv, războindu-se cu amintirile «copilului — minune», împopoțonat cu veșminte strident colorate, rostind sfidător tot felul de părieri șocante, măcinat de boală și umilit de sărăcie... Personajul e împins la pierzanie și printr-o «nemăsură», proprie geniului, și care se traduce prin neputința de a fi înțelept, în sensul comun, prudent, manierat. Ceaaltă dificultate e că sînt partenerul maestrului Radu Beligan (Salieri). E o mare bucurie să lucrezi alături de domnia-sa, dar și un mare risc. Repetițiile conduse de Dinu Cernescu cu mină sigură (prea sigură, uneori, pentru mine !) sînt veritabile lecții de teatru”.

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

oameni de teatru. ● Casa de cultură a sindicatelor din Oradea a prezentat recent, în premieră, Măști contemporane, de Dumitru Solomon. ● Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani pregătește cea de-a noua (!) premieră a sta-

giunii: Trenul fără întoarcere de Dragomir Horemnea, în regia lui Mihai Lungeanu și scenografia lui Radu Corciova. ● În foaiatul Teatrului de Comedie s-a deschis expoziția de pictură a lui Mircea Șeptilici, „Flori... flori...”

flori”. ● Apropo de flori, un spectacol inedit la Pițești: expoziția Simfonia lalelelor. Cu acest prilej a avut loc și o dezbatere, pe tema „Rolul florilor în viața cotidiană”. Păcat că am aflat prea tîrziu !

FAIMA